

blive en stor sag, som politiet kan efterforske, fordi svage fanger kan være så svage, at de slet ikke tør starte den op, og man er nok lige lovlig naiv, hvis man tror, at der ikke foregår kriminalitet inden for murene.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 21:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede sanktioner over for fredskrænkere.

Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 24/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti opfordres regeringen til i indeværende folketingssamling at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de fornødne administrative ændringer, således at sanktioner over for fredskrænkere skærpes, ved at strafferammen i gentagelsestilfælde forhøjes til 1½ års fængsel, og ved at grove eller gentagne fredskrænkelser gøres direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel.

Endvidere opfordres regeringen til at overveje at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm, der direkte tilkalder politiet.

Vi har tidligere, i foråret 1999, haft lejlighed til at behandle beslutningsforslag nr. B 97 fra Det Konservative Folkeparti om at fjerne kravet om

forudgående advarsel. Dette forslag kunne imidlertid ikke samle flertal her i Folketinget.

Lad mig sige det med det samme: Jeg har selvfølgelig fuld forståelse for, at det må være meget belastende, og at man må opleve det som helt uacceptabelt at blive udsat for foreulempelser af den karakter, der er omfattet af den gældende bestemmelse i straffelovens § 265. Derfor er det også vigtigt, at politiet er meget opmærksom på ofres belastende situation i disse sager. Det er bestemt også mit indtryk, at politiet behandler § 265-sager med stor alvor.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget fremhæves en konkret sag fra Hobro, hvor en jaloux 36-årig mand og familiefar skød og myrdede sin ekskone og sårede sin 2-årige søn med et skud i maven. Manden tog herefter sit eget liv.

Det er naturligvis en dybt tragisk sag, men jeg mener, det er forkert, når forslagsstillerne i bemærkningerne konkluderer, at sagen fra Hobro har vist, at den nuværende retsbeskyttelse af personer, der uretmæssigt trænger sig ind på eller forfølger andre personer, ikke er tilstrækkelig. Efter hvad jeg har fået oplyst, var der slet ikke meddelt den pågældende eksmand en advarsel efter straffelovens § 265, og politiet havde heller ikke modtaget nogen anmodning herom.

Jeg mener, det ville være at skyde langt over og helt ved siden af målet, hvis man med udgangspunkt i denne sag, som intet har at gøre med den foreliggende problemstilling, ændrede gældende lovgivning.

Forslagsstillerne har om baggrunden for beslutningsforslaget desuden henvist til, at udviklingen i antallet af meddelte advarsler og tilhold er steget eksplosivt siden midten af 1990'erne. I 1994 blev der således kun givet 467 advarsler efter straffelovens § 265, mens politiet i 1998 fandt grundlag for at udstede 1.151 advarsler.

Det er korrekt, at antallet af advarsler har været stigende siden 1994, men forslagsstillerne har valgt et meget afvigende år, nemlig 1998, for at vise så kraftig en stigning i antallet af advarsler, som er beskrevet i beslutningsforslaget.

Til illustration kan jeg f.eks. nævne, at allerede i 1999 var antallet af advarsler faldet – faldet til 608 fra de nævnte 1.151 i 1998. Der er altså tale om et meget specielt år, nemlig 1998.

Det forhold, at der gennem de senere år er sket en stigning i antallet af meddelte advarsler, kan efter min opfattelse imidlertid ikke i sig selv tages som udtryk for, at den nuværende retsbeskyttelse mod personer, der uretmæssigt foreulemper andre personer, ikke er tilstrækkelig,

eller at politiet er magtesløse over for forulempelserne.

Det er tværtimod min opfattelse, at man inden for den eksisterende lovgivning gennem målrettet efterforskning kan komme langt. Stigningen i antallet af meddelte advarsler kan jo skyldes, at udsatte personer i større omfang end tidligere er opmærksomme på muligheden for at få meddelt advarsel.

Der vil desuden være en række vanskeligheder forbundet med at ændre straffelovens § 265, som foreslået i beslutningsforslaget. Som det er forslagsstillerne bekendt, har Straffelovrådet tidligere overvejet, om man kunne ændre straffelovens § 265, så grove fredskrænkelser blev gjort direkte strafbare, altså strafbare uden forudgående advarsel. Det kunne Straffelovrådet ikke anbefale.

Straffelovrådet pegede i den forbindelse på, at det ville være et problem at afgrænse det strafbare område. Det skyldes, at § 265 omfatter en række helt dagligdags handlinger, der ikke i sig selv er truende, fornærmende eller lignende. Det kan f.eks. dreje sig om telefoniske henvendelser, breve eller fremmøde ved den pågældendes bopæl.

Efter de gældende regler er det altså ikke afgørende, om henvendelserne i sig selv kan siges at være f.eks. truende eller fornærmende. Det afgørende er, om den person, der modtager henvendelserne, oplever dem som ubehagelige eller forstyrrende.

Straffelovrådet peger også på, at det uden et krav om forudgående advarsel vil være svært at bevise, at gerningsmanden har haft forsæt til overtrædelsen. Der foreligger nemlig ikke forsæt, hvis gerningsmanden ikke forstår, at hans handlinger virker krænkende. Hvis der på forhånd er meddelt en advarsel, undgås problemet med gerningsmandens forsæt dog, og det skyldes, at gerningsmanden ved advarsel er blevet gjort opmærksom på, hvad det er, den pågældende skal lade være med at gøre for fremtiden. Endelig peger Straffelovrådet på, at grovere tilfælde af chikane, hvor der er tale om egentlige trusler, vold, blufærdighedskrænkelser eller husfredskrænkelser, er strafbare efter andre bestemmelser i straffeloven, også uden forudgående advarsel.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget henvises der til, at den foreslåede retstilstand kendes fra Norge. Det mener jeg ikke er rigtigt, men lad mig først bemærke, at jeg synes, den norske lovbestemmelse med sin meget vage for-

mulering »skræmmende eller plagsom optræden eller hensynsløs adfærd« meget godt illustrerer Straffelovrådets synspunkt om, at det er vanskeligt at afgrænse det strafbare område præcist. Samtidig vil jeg fremhæve, at tærsklen for anvendelse af den norske strafbestemmelse med kravet om, at der skal være tale om hensynsløs adfærd, ligger klart over tærsklen for, hvornår der kan meddeles en advarsel efter den danske straffelov, og så vidt jeg kan se, findes der ikke i den norske straffelov nogen bestemmelse, hvorefter der i mildere tilfælde kan straffes, hvis der forud er meddelt en advarsel.

En todelt ordning, som der lægges op til i beslutningsforslaget, hvorefter der i mindre grove sager kræves en forudgående advarsel, mens der i grove tilfælde kan straffes uden forudgående advarsel, kan meget vel føre til, at domstolene vil være tilbageholdende med at straffe uden forudgående advarsel, måske endda mere tilbageholdende, end de norske domstole er, fordi der i tvivlstilfælde altid er mulighed for at give en advarsel og først rejse en straffesag, når advarslen overtrædes.

Alt i alt mener jeg, at der på det foreliggende grundlag ikke er tilstrækkelig anledning til at ændre de gældende regler om fredskrænkelser efter straffelovens § 265.

For så vidt angår forslaget om at hæve strafferammen til fængsel i indtil 1½ år ved gentagen overtrædelse af meddelte tilhold, hvis der foreligger særlig skærpende omstændigheder, vil jeg blot pege på, at Straffelovrådet er i gang med at foretage en samlet vurdering af strafferammerne i straffeloven. Straffelovens § 265 giver mulighed for at idømme fængsel i indtil 6 måneder i grove tilfælde, og jeg mener ikke, der er behov for særskilt at overveje denne strafferamme, før Straffelovrådets betænkning foreligger. Jeg vil dog godt allerede nu fremhæve, at der i de groveste sager ofte vil være tale om overtrædelse af andre bestemmelser i straffeloven, f.eks. om vold eller trusler.

Forslagsstillerne peger på, at strafferammen på 1½ års fængsel vil give mulighed for varetægtsfængsling. Jeg mener principielt ikke, man bør fastsætte strafferammer ud fra ønsket om at få mulighed for at anvende bestemmende strafprocessuelle indgreb. I givet fald bør man fravige strafferammekravet i retsplejeloven, således som vi f.eks. kender det med hensyn til telefonaflytning, men jeg mener dog ikke, det vil være rigtigt at give mulighed for varetægtsfængsling ved overtrædelse af straffelovens § 265, hvis der

ikke samtidig foreligger overtrædelse af andre bestemmelser i straffeloven, f.eks. om vold eller trusler.

Efter forslaget opfordres regeringen til at overveje at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm, som direkte tilkalder politiet. I rapporten fra 1998 om vidnebeskyttelse påpeges det, at politiet i meget alvorlige sager ud fra en konkret risikovurdering kan forsyne vidner med en overfaldsalarm, og jeg er indstillet på at drøfte med Rigspolitechefen og Politimesterforeningen, om der i helt særlige tilfælde kan være anledning til på lignende måde at forsyne personer, som f.eks. tidligere har været udsat for vold begået af en forhenværende ægtefælle eller samlever, med overfaldsalarm. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at der på ingen måde kan blive tale om en normal ordning for personer, der anmoder politiet om at meddele en advarsel mod fredskrænkelser.

Med hensyn til det sidste punkt vil vi nu tage initiativ til at drøfte sagen med Rigspolitechefen og Politimesterforeningen, så vi kan sikre, at de personer – specielt kvinder, som der jo ofte er tale om – der udsættes for gentagen vold fra en tidligere samlever eller ægtefælle, får mulighed for i helt særlige tilfælde at få en overfaldsalarm. Det er noget, jeg personlig selv støtter, og jeg vil nu tage initiativ til, at vi drøfter spørgsmålet med politiet, så vi kan realisere en sådan ordning.

Henrik Sass Larsen (S):

Det Konservative Folkepartis beslutningsforslag kan som udgangspunkt se meget sympatisk ud, for hvem er ikke oprørt over forfærdelige og tragiske sager, hvor jaloux ægtemænd eller andre forbryder sig på groveste vis mod en uskyldig familie og endda i sager, hvor vedkommende har fået tilhold over for de pågældende?

Spørgsmålet er bare, om vi kan løse problemet ved at vedtage det konservative beslutningsforslag. Sagen er nemlig, at de nuværende sanktioner, som gives efter straffelovens § 265, i vidt omfang faktisk virker efter hensigten, så den krænkede får den ønskede fred for krænkeren, så ordningen fungerer altså.

Kunne det ved at vedtage skærpede straffe undgås, at de nævnte tragiske tilfælde blev til virkelighed, kunne man sagtens få Socialdemokratiets stemmer hertil, men det tror jeg desværre ikke kan garanteres. Folk, der begår så afsindige handlinger, kigger desværre ikke efter i

straffelovens bestemmelser, inden de tager en sådan beslutning.

Hvad angår spørgsmålet om at gøre fredskrænkelser strafbare uden forudgående varsel, skal jeg henvise til Straffelovrådets udmærkede arbejde, hvor det slås fast, at påvisning og især afgrænsning af forskellige handlinger gør det vanskeligt at definere lovovertrædelserne. Derfor kan Straffelovrådet heller ikke anbefale et sådant tiltag, hvilket vi heller ikke kan.

Hvad angår spørgsmålet om at udstyre særlig udsatte personer med elektronisk overfaldsalarm, kan jeg henvise til justitsministerens bemærkninger, som vi selvfølgelig er enige i i Socialdemokratiet.

På baggrund af disse bemærkninger skal jeg meddele, at Socialdemokratiet ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi har jo diskuteret dette beslutningsforslag tidligere, og Venstre er ligesom sidste gang meget positive over for forslaget, så jeg kan henvise det, jeg sagde sidste gang.

Vi er meget enige i formålet, for vi synes, at denne form for chikane er modbydelig. Den er anonym, den sker over for sagesløse borgere, og er der overhovedet mulighed for at give politiet bedre redskaber, vil vi gerne være med til det.

Men som også ministeren var inde på, har den ordning, vi har i dag, hvor politiet kan give en advarsel, jo sine meget store fordele. Blot den rene henvendelse til f.eks. en fraskilt ægtefælle – ja, om det så er med en buket roser – er en overtrædelse, hvor man hverken skal bevise andet og mere end det umiddelbart konstaterbare, nemlig at den pågældende har henvendt sig. Den ordning skal ikke afskaffes, og derfor er vi lidt tvivlende over for, om man gør det bedre ved at sige, at gentagne henvendelser skal kunne straffes umiddelbart. Det kan nemlig godt blive mindre umiddelbart, men det vil vi gerne være med til at drøfte mere grundigt i udvalget.

Men vi er alt i alt meget positive over for formålet med dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var så længe om at markere, fordi jeg lige skulle høre, om fru Birthe Rønn Hornbech kom på bedre tanker.

Hun sagde i sit indlæg, at disse trusler var karakteriseret ved at være anonyme. Jamen hvordan kan man så advare personer, endssige straffe

dem eller på anden måde gøre foranstaltninger imod dem, hvis de pågældende er anonyme? Det forudsætter dog, at man ved, hvem fredskrænkeren er. Har jeg ikke ret i det?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan godt forstå, at fru Elisabeth Arnold er forbitret over, at vi skal stå her, mens de andre sidder i Holmens Kirke til koncert, og så vil sørge for en anden slags underholdning. Men fru Elisabeth Arnold ved jo godt, hvad jeg mener.

Jeg tror, de fleste mennesker føler, at en telefonhenvendelse – og det er jo det, der er udgangspunktet, f.eks. i sagen fra Assens – hvor personen i den anden ende ikke giver sig til kende og siger, hvem han er, er en meget modbydelig form for terror, og det er da klart, at advarslen kan selvfølgelig først gives, når vi ved, hvem det er; det er godt set af fru Elisabeth Arnold. Men jeg vil stadig hævde, at den mand, der står over for mig og siger noget grimt til mig, kan jeg godt tackle, men den mand, der ikke giver sig til kende i telefonen, virker meget skræmmende på utrolig mange mennesker. Er fru Elisabeth Arnold uenig i det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg har været udsat for den fredskrænkerende gruppe i Assens og omegn, og jeg var meget, meget imponeret over, at det lykkedes politiet at optrevle den sag, og jeg var dybt taknemmelig for det gode arbejde, politiet gjorde. Men nu har vi her i debatten i dag talt meget om svegne ægtemænd og tidligere samlevende, som forulempede på det groveste, for ikke at sige at de gjorde meget værre ting ved deres tidligere familie, og de personer er der jo absolut ikke nogen anonymitet omkring, tværtimod.

Anne Baastrup (SF):

Fredskrænkelse er mange ting. Det er kriminalitet, der kan gå lige fra chikane til mere alvorlige forhold, der nærmer sig trusler, og eksemplerne i bemærkningerne til beslutningsforslaget viser med al ønskelig tydelighed, hvor galt det kan gå.

Der er bare det problem, at justitsministeren, sådan som jeg forstod det, sagde, at historien ikke er helt rigtig, for manden havde overhovedet ikke fået et tilhold. Det vil altså sige, at han ikke efterfølgende kan overtræde tilholdet, og hvis ministeren har ret, er det jo et lidt skævt ek-

sempel. Men det er vel i og for sig ligegyldigt, for var eksemplet rigtigt, er situationen jo lidt anderledes. Så tror jeg i virkeligheden, at eksmanden vil være fuldstændig ligeglad med strafferammen for at overtræde tilholdet, for strafferammen vil jo så være den samme som for manddrab.

Det, det handler om, hvis jeg har forstået eksemplet rigtigt, er den situation, hvor en kvinde er bange for sin eksmand eller sin ekskæreste, og det, der skal til i den situation, er at give kvinden så trygge forhold som muligt, og her kommer alarmerne ind i billedet. I Sverige har man indført alarmer til udsatte kvinder, og så vidt jeg ved, er der meget gode erfaringer. Mange kvinder har fået de alarmer, der går direkte til politistationen. Et andet element, som kunne sikre kvinder en vis tryghed i eget hjem, er, hvis husspektakler blev behandlet af politiet som almindelig kriminalitet, hvor de sædvanlige efterforskningskridt anvendes, og hvor der altså med andre ord ikke skal foreligge en anmeldelse.

Ministeren gjorde rede for Straffelovrådets overvejelser om at give mulighed for, at grove eller gentagne fredskrænkelser skulle gøres direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel, og ministeren beskrev, at Straffelovrådet havde fundet, at det var et problematisk forslag. Ministerens kommentar får mig til at foreslå Det Konservative Folkeparti at benytte sig af dette beslutningsforslag til at samle de forskellige redegørelser og underretninger, der findes.

Da vi behandlede forslaget sidst, lagde hr. Bendt Bendtsen op til, at han ville samle materiale, så vi rent faktisk fik belyst: Hvad er det, der drejer sig om med disse fredskrænkelser? Hvad er det, vi har brug for at få afdækket for at kunne komme videre? Har politiet brug for yderligere beføjelser? Hvilke sager er årsag til den voldsomme opgang i 1998, og hvorfor kom der en nedgang efterfølgende? Hvad er det, der ligger bag politiets brug af tilhold? Hvad er det for nogle situationer, og hvilke politikredse gør brug af det?

Der er ingen tvivl om, at nogle typer fredskrænkelser er utrolig belastende for de mennesker, der berøres af dem. Men omvendt er det jo et alvorligt tiltag, forslagsstillerne lægger op til, for man må jo så også stille spørgsmålet: Opnår man det, man ønsker, ved en så voldsom skærpelse af straffen? Hr. Helge Adam Møller ved jo også, at i SF har vi den opfattelse, at vi har en vis forpligtelse, når Straffelovrådet er sat til og er i

gang med at undersøge de danske strafferammer generelt, og vi vil derfor ikke lægge op til at støtte dette beslutningsforslag.

Omvendt er vi dog enige med Det Konservative Folkeparti i, at det er et område, som vi skal have styr på. Vi skal vide præcis, hvad det er, der sker, og hvordan forholdene egentlig er i de lande, vi sammenligner os med. Hvilke sager tager politiet sig af, og hvordan virker tilholdet? Virker det overhovedet?

Hr. Søren Søndergaard har været nødsaget til at forlade Folketingssalen, og jeg skal på hans vegne meddele, at ej heller Enhedslisten kan støtte forslaget, og at han, tror jeg nok, i grove træk er enig i min tale.

Aase D. Madsen (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på Dansk Folkepartis vegne redegøre for partiets holdning til nærværende forslag.

Dansk Folkeparti kan tilslutte sig forslaget om skærpede sanktioner over for fredskrænkerne. Det skal selvfølgelig ikke være sådan, at grov chikane eller trusler ikke kan retsforfølges på grund af manglende sanktionsmuligheder ifølge lovgivningen, og Dansk Folkeparti er derfor tilfreds med, at justitsministeren netop har tilkendegivet, at der tages kontakt til politimestrene, så personer, der er udsat for overfald af f.eks. forhenværende ægtemænd, kan blive forsynet med en overfaldsalarm.

Der står i forslaget, at regeringen opfordres til at overveje at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm, der tilkalder politiet. Ordet »overveje« bør fjernes, så regeringen bliver forpligtet til at tilbyde en sådan elektronisk overfaldsalarm, men det bliver måske ikke nødvendigt, efter at ministeren er kommet med den positive udtalelse.

Dansk Folkeparti er som sagt tilfreds med forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Det er jo ikke første gang, Det Konservative Folkeparti fremsætter et sådant forslag. Det gjorde man også i foråret 1999, hvor vi i CD støttede forslaget om at gøre grove eller vedholdende fredskrænkelser umiddelbart strafbare uden forudgående advarsel.

Imidlertid kan man ikke tale om, at det er en genfremsættelse, da dette forslag jo også indeholder andre elementer. Ud over forslaget om muligheden for at straffe uden forudgående ad-

varsel, ønsker forslagsstillerne også at hæve strafferammen for tilsidesættelse af polititilhold fra 6 måneders til 1½ års fængsel, og endvidere foreslås det at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm.

Som jeg også nævnte i min ordførertale sidste år, er der mange ting, som taler for en skærpelse i form af en særlig bestemmelse i straffeloven, som mere direkte tager hånd om den type fredskrænkelser, vi her taler om. Som forholdet er i dag, udløses der jo normalt først et polititilhold efter gentagne tilfælde og endda først efter en længere procedure. Der er typisk tale om handlinger, som isoleret set ikke er omfattet af en retslig beskyttelse, og derfor støttede CD som allerede nævnt forslaget i 1999, og det gør vi fortsat.

Derimod er vi en lille smule mere betænkelige over for den foreslåede forhøjelse af strafferammen i straffelovens § 265 – ikke at det skal forstås sådan, at vi her og nu afviser denne del af forslaget, men mere fordi vi mener, at der kan være behov for at undersøge behovet for en udvidet strafferamme.

For det første vil det være relevant at få oplyst, hvilket niveau strafudmålingen har inden for den nuværende strafferamme, og for det andet må behovet vurderes i lyset af, at der i dette forslag lægges op til, at disse krænkelser skal kunne retsforfølges umiddelbart. Samtidig må man huske på, at grove krænkelser ofte sker i forbindelse med andre strafbare forhold, eksempelvis vold eller trusler, som jo har en højere strafferamme. Det er i hvert fald nogle ting, som bør drøftes nærmere under udvalgsbehandlingen, og vi går i hvert fald ikke ind for en forhøjelse af strafferammen, hvis det eneste formål viser sig at være, at der skal gives mulighed for varetægtsfængsling. Hvis det er tilfældet, vil det være mere reelt at foreslå en ændring af retsplejeloven, som gør varetægtsfængsling mulig i disse sager.

Opfordringen til regeringen om at overveje mulighederne for elektronisk overfaldsalarm til udsatte personer synes vi, er en god idé. Det støtter vi i CD, så alt i alt er vi positive over for en stor del af forslaget, men der er også noget, vi gerne vil have undersøgt nærmere.

Elisabeth Arnold (RV):

I lighed med en række tidligere ordførere vil jeg sige, at jeg er glad for det positive svar, ministeren kom med angående udlevering af overfaldsalarm til udsatte personer. Noget tyder på, at

hvis Det Konservative Folkeparti havde fremsat et beslutningsforslag, som alene omhandlede dette punkt, ville man sikkert have fået lutter grønt lys og glade miner fra alle ordførerne, men den sag kommer åbenbart i gang under alle omstændigheder, og også Det Radikale Venstre tilslutter sig.

I forbindelse med de øvrige elementer i B 21 vil jeg for det første sige om strafferammerne, at vi mener, man bør afvente det generelle arbejde om strafferammernes højde her i landet. Der er jo en voksende diskussion om, hvorvidt der er et misforhold mellem personkrænkende, herunder fredskrænkende, lovovertrædelser og berigelsesforbrydelser, og jeg mener, vi bør afvente resultatet af det arbejde, før vi beslutter, om strafferammerne skal ændres.

Om advarsel vil jeg sige, at jeg tror, det er vigtigt, at man tilslutter sig det, Straffelovrådet har sagt om, at der skal kunne gives advarsler. Man er jo ofte usikker på, om det, man foretager sig, rent faktisk er en krænkelse af det tilhold, man har fået.

Med hensyn til den berømte sag fra Assens har jeg forstået det sådan, at de pågældende personer blev idømt en betinget straf og dermed fik en advarsel om, at det måtte de ikke gøre i en vis periode fremover. Så vidt jeg er orienteret, er de pågældende fredskrænkelse fuldstændig op-hørt, så det har altså en effekt at advare, netop fordi man siger, at næste gang falder hammeren.

Det Radikale Venstre kan ikke tilslutte sig disse dele af forslaget, men tilslutter sig opfordringen til at gøre det muligt at anvende elektroniske overfaldsalarmer.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Jann Sjør-sen, ikke kan være til stede, skal jeg meddele føl-gende:

Kristeligt Folkeparti er enige i intentionen bag dette beslutningsforslag om, at politiet på et tid-ligere tidspunkt skal have mulighed for at skri-de ind over for fredskrænkere. Som forslagsstil-lerne selv har redegjort for i bemærkningerne, er antallet af anmeldelser eksploderet, og desværre er der også frygtelige eksempler på, at freds-krænkere er blevet drabsmænd.

Kristeligt Folkeparti kan også tilslutte sig øn-sket om, at strafferammen hæves med det sigte, at fredskrænkere, der gentagne gange har over-trådt tilhold, kan varetægtsfængsles. Vi vil dog gerne overveje spørgsmålet om, hvor meget

strafferammen skal hæves, i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Ligeledes kræver den del af forslaget, der vedrører den elektroniske overfaldsalarmer, nær-mere overvejelse. Det er fornuftigt, at forslags-stillerne heller ikke har lagt sig endeligt fast på dette punkt, men opfordrer regeringen til at overveje eller, som Kristeligt Folkeparti forstår det, belyse sagen nærmere.

Med disse bemærkninger vil vi se positivt på forslaget i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Tom Behnke (FRI):

Man plejer altid at sige, at det er rart at have no-get til gode, medmindre det er øretæver. Men midt i alt det sjove skal man huske på, at sjov ikke kun er sjov. Det ligger også noget alvor i det, og det er vel egentlig det, dette forslag handler om.

Trusler og frygten for, at man bliver udsat for et eller andet, kan jo i virkeligheden være gan-ske livsodlæggende. Jeg tror, de fleste ville have det bedre med at få én på hovedet her og nu, frem for at få at vide, at man får én på hove-det på et eller andet tidspunkt, man ved bare ikke hvornår. Så er det bedre at få det overstået, så man kan komme videre.

Trusler, som indgyder frygt, er i virkelighe-den ganske, ganske alvorligt ødelæggende for folks livskvalitet, og det ser vi desværre i flere og flere tilfælde. Trusler og chikane bliver des-værre mere og mere almindeligt, og derfor er det også nødvendigt, at der bliver gjort noget ved det.

Vi har nogle regler i dag, som foreskriver, hvordan man skal forholde sig, hvis en borger henvender sig til politiet og ønsker at få udstedt et tilhold til en anden person eller måske få un-dersøgt, hvem det er, der bliver ved med at tele-fonere og genere. Men de regler følger ikke helt med tempoet i den udvikling, der har været i samfundet i øvrigt. Det gør sig desværre gæl-dende, at processen i forbindelse med udstede-lse af et tilhold er noget langsommelig, ja, jeg var lige ved at sige sendrægtig – forstået på den måde, at der faktisk skal nogle temmelig tungtve-jende argumenter til, før der kan udstedes et tilhold.

Der kan ikke gives et tilhold på grund af en enkelt opringning eller et enkelt brev; der skal noget mere til. Man skal sidde og føre dagbog over de opringninger, der kommer, de breve, man modtager, de trusler, der kommer, den chi-kane, der sker, og først når der er et meget solidt

grundlag for at udstede et tilhold, bliver det gjort.

Det er selvfølgelig ikke hensigtsmæssigt, at processen, for nogles vedkommende i hvert fald, opfattes som værende meget, meget sen-drægtig. Løsningen på det problem kunne være forslaget her, og jeg tror faktisk, at forslaget ville løse det meste af problemet. Vi kan aldrig undgå, at der er nogle, der kommer med trusler og chikane, men hvis lovgivningen var indrettet sådan, som beslutningsforslaget lægger op til – at hvis man bare én gang er kommet med grove trusler eller chikane, er det i sig selv strafværdigt, og så kan man ifalde en eller anden bøde – ville nogle måske tænke sig om allerede på det indledende stadium.

Mange ved i dag, at der faktisk skal temmelig meget til, før det udløser et tilhold, og et tilhold i sig selv er jo ikke en straf som sådan, men bare en forudsætning for, at man efterfølgende kan blive straffet. Derfor tror jeg, at det vil have en præventiv effekt, hvis forslaget bliver gennemført, og regeringen efterfølgende kommer med lovforslag om, at grove eller gentagne freds-krænkelser kan sanktioneres, også før et tilhold er blevet meddelt. Det vil have en præventiv effekt, det er helt sikkert.

Med hensyn til den straf, der gives i dag for at overtræde et tilhold, er jeg også enig med forslagsstillerne i, at er på sin plads og på tide, at straffen skærpes, og endelig er der et forslag fra forslagsstillerne, som er rent administrativt og formentlig ikke kræver det store arbejde. Ministeren opfordres til at overveje at tilbyde særlig udsatte personer en elektronisk overfaldsalarm, der direkte tilkalder politiet. Det kan ministeren sagtens gøre, hvis han vil, det er jo kun et spørgsmål om teknik, og den teknik er allerede til stede i dag, så det må kunne lade sig gøre. Spørgsmålet er kun, om viljen er til stede.

Det vil formentlig komme til at koste et eller andet, og det må vi så se på. Jeg tror nu ikke, det er mange millioner, vi taler om, bestemt ikke, så det må kunne lade sig gøre, og jeg er ret sikker på, at justitsministeren efter debatten her i dag vil overveje, om det ikke kan lade sig gøre. De tekniske muligheder er til stede, det kan være, vi lige skal finde dem et eller andet sted, men de bør være til stede.

Med andre ord: Frihed 2000 støtter fuldt ud beslutningsforslaget.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt sige tak til alle partier. Jeg kan selvfølgelig godt høre, at beslutningsforslaget ikke bliver vedtaget lige med det samme, men jeg synes alligevel, at der hos samtlige ordførere, hvad enten man nu var imod eller for eller næsten for, var en positiv holdning til, at der er et problem, og at man var villig til at kigge på løsninger, der i større omfang kunne reducere problemet.

Jeg er selvfølgelig heller ikke så naiv at tro, at uanset hvilken lov eller hvilke foranstaltninger vi indfører, vil der aldrig være nogen tidligere kærester eller ægtemænd, som groft eller alvorligt chikanerer nogen kvinder. Sådan er verden desværre ikke indrettet.

En stor og selvfølgelig uforbeholden tak til Dansk Folkeparti, Frihed 2000 og Venstre, som alt i alt var positive, og tak til Kristeligt Folkeparti, som overvejende kunne give forslaget sin støtte, og til CD, som var enig i i hvert fald to tredjedele og ville overveje den sidste tredjedel. Også en stor tak til justitsministeren, specielt for den sidste del af talen. Vi lægger faktisk kun op til en overvejelse og ikke til en egentlig beslutning, men jeg kunne forstå, at justitsministeren allerede er kraftigt i gang med at overveje spørgsmålet og også afslørede sin egen personlige holdning, som jeg i og for sig forstod, at et stort flertal i Folketinget deler. Jeg håber, at den overvejelse meget hurtigt ender med, at der bliver mulighed for, at udsatte personer, vel nok mest kvinder, kan få en særlig overfaldsalarm, som giver dem øget tryghed og forhåbentlig også kan afskrække nogle af dem, der vil chikanere dem.

Ellers har jeg kun et par korte bemærkninger, specielt til justitsministeren, men også en enkelt til fru Anne Baastrup. Fru Anne Baastrup var meget konstruktiv i sin ordførertale og kom med en række forslag til udvalgsbehandlingen, og de forslag vil jeg godt modtage i en positiv og konstruktiv ånd. Jeg synes også, vi skal fremskaffe alle de nødvendige oplysninger med henblik på at kunne gå videre med at dyrke dette emne.

Justitsministeren nævnte, at stigningen ikke har været så stor i 1999, som den var i 1998, og antydede måske ligefrem, at derfor var 1998 valgt af en speciel grund. 1998 er valgt, fordi det var det eneste år, vi havde tal fra på det tids-

punkt, vi skrev beslutningsforslaget. Vi havde ikke 1999-tallene, men det glæder selvfølgelig mig ligesom alle andre, at problemet ikke er øget så drastisk, som det tilsyneladende var i 1998. Ministeren sagde også, at der er problemer med at gennemføre det, vi foreslår, nemlig at en fredskrænkelse allerede skal være strafbar, inden man har fået tildelt et eventuelt tilhold, og at Straffelovrådet er enig i justitsministerens betragtninger. Det anerkender jeg selvfølgelig.

Der er en interessante ting med Straffelovrådet – det kan man jo tage til indtægt eller det modsatte – nemlig at for ½ time siden var et stort flertal i Straffelovrådet enig med Venstre og De Konservative, men justitsministeren havde en anden holdning og forfægtede naturligvis sin egen holdning, og sådan skal det være. Og her vil jeg naturligvis forfægte min holdning, nemlig at det bør være muligt, uanset at Straffelovrådet ikke synes, det er en god idé.

Jeg vil henvise til Norge, som jo har løst problemet, i hvert fald i sin straffelovgivning, og så er det da ganske rigtigt, som ministeren anfører, at der er et element af skøn i den norske straffelovsparagraf, men det har vi jo også i mange danske paragraffer. Det er vel bl.a. derfor, at vi har domstole, hvor det er op til dommeren at træffe sin afgørelse ud fra den paragraf, der er i straffeloven, og ved at have hørt begge parter. Så det mener jeg ikke vil give større problemer, end vi har på andre områder.

Så bare til slut: Endnu en gang tak for den overvejende positive indstilling til selve intentionerne i forslaget.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Forslagsstilleren skriver jo som indledning i bemærkningerne til forslaget, at forslagets formål er at genskabe trygheden og sikkerheden for de mennesker, som årligt udsættes for trusler og fredskrænkelser primært fra tidligere ægtefæller og samlever. Jeg skal spørge: Er der noget i dag i den nuværende lovgivning, som indikerer over for os, at det ikke er tilstrækkeligt, at det ikke er godt nok, at de ting ikke bliver opfyldt? Eller er det på baggrund af de her eksempler og meget tragiske begivenheder, hvor der er nogle, der bliver skudt eller noget andet? Men det vil vi jo ikke kunne hjælpe med alligevel, selv om man hæver strafferammen i forhold til det.

Hvis man nu holdt de der meget tragiske tilfælde ude, er der så egentlig nogen grund til at

hæve strafferammerne, som de ser ud i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvis jeg skulle skrive forslaget her i dag den 6. december år 2000, ville jeg erstatte ordet genskabe med ordet øge; øge trygheden. Det er et bedre udtryk, det medgiver jeg, for der er jo ingen tvivl om – det anerkender vi jo alle sammen – at der et antal af de her tilfælde.

En af skillelinjerne er, om man mener, at hårdere og hurtigere sanktioner virker præventivt eller ej. Hvis straffen, bl.a. i det her tilfælde, er hårdere for fredskrænkeren, og han eksempelvis kan risikere, hvis det er gentagne, grove krænkelse, at blive anholdt direkte på stedet og sat ind og af dommeren blive varetægtsfængslet, fordi dommeren får den mulighed ifølge vores forslag, så vil det få et antal af disse fredskrænkerere til at tænke sig om en ekstra gang og altså dermed undlade at udføre gerningen. Derfor er det rigtige ord øge og ikke genskabe.

Jeg medgiver, som også ordføreren var inde på i sit første indlæg, at vi aldrig helt kan forhindre, uanset hvad vi gør, at det vil kunne ske. Men jeg mener godt, vi kan formindske antallet ved at vedtage eksempelvis det her forslag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om opstramning af reglerne om prøveløsladelse.

Af Tom Behnke (FRI) m.fl.

(Fremsat 31/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.